

KÜRTI LÁSZLÓ

ha elsötétül

*gyorsabban romlanak a zsigereim,
ha napokig nem alszom. az öreg
szervek többet árulnak el minden
lelkiségről, mint a gyerek száj,
felőtt ész vagy a vértelen rutin.
a gondolatok sorra vezetnek,
félremagyarázzák a formátlan érzéseket.
újabbán nem használok egyetlen
gondolatot sem magyarázatokra.
csak levegővételre, szívdobogtatásra,
izom-, csont- és agyszövetek bioszára.*

*sokáig nem mertem
felkutatni, dobogtatni senkit.
tudtam, belém halhat, akinek
gyenge az izomfala, érhálózata.
kinek lelke nem képes tágasabb
világok felé nyomni vért, hiteket.
az álmatlanok erei egy életre
ruganyosak maradnak.*

*nem tudtam, hogy kibűlt-e már
esztelenül heves viszonyunk.
félelmeket szültek belém
a nyugtalan éjszakák, vén reggelek,
sűrű nappalok, el nem csattant
veszekedések pofonjai.
erőt vettem magamon, oda-
nyomtam a homlokomat a tiédhez.
ne ne vess ki, nem bolondság:
a szerveidet kérdezgettem
magadról. megkönnyítik, amit
nem tudsz elmondani, megértetni
velem. kopott sablonokba
ne öntsd ki élelem a szíved.*

*ne mondd, hogy gyerekeskedés.
ne, hogy jeltelen ragaszkodás.
hogy magányra szültek, átkoztak
minket csakis a szerető anyák.
ha elsötétül, ígérjük meg egymásnak:
nem kelünk fel majd reggelig.*

láthatatlan

*az igazán szép nők láthatatlanok.
ülök a kávézó sarkában. áttetszik.
száll felém a teám teste, gőze.
mentaillatát inhalálom, átírja
arcvonalaimat. újrafogalmaz. elereszt.
kutatom. cserbe fulladnak illat-
emlékeim. most kellene pontosabban gondolni rá.
erősebben idézni vissza. tartani meg, ültetni
egy kicsit az arcgödreimen, járomdombom
tetején. beszélteni szeszélyekről, otthonosabb
tájokról. bevallani, amit még tőlem se merne
végiggondolni. kínálgatni édessüteménnyel.*

[*Kürti László versei*]

*maradjon, ha kérem, szájam szélén egy kicsit.
 legyen engedékeny. látható és hétköznapi.
 legyen félelmetesen bizalmas, csendesen vágyakozó.
 láthassák velem suttogni pincérek,
 vendégek. gőzspirálok, őszi ködök ereszkednek,
 vegyülnek, foszlanak vissza tárgyakká, kellékekké,
 délutánokká. látványt szüil, felold az illat.
 a huzat emlékeket veszít. ragaszodom
 a csukott ablakokhoz. nem jár kávézóba.
 nem látogat – rendszertelenül sem.
 nem szürcsöl, ha meleg a kávé, süteményt kóstol
 szegycsontomról a hiánya. teagóz örvénylik.
 hosszan várom. beleszédülök.*

két pocsolya

*kimentem az udvarra. bámultam a farakást.
 nyakamba szitált a köd. a hasábok szálai,
 görcsei, gyűrűi fénylettek: győzelmei a vannak.
 maradéka a halálnak. jó, hogy itthon lehetsz.
 süit a konyhaablak, bele a barna szemembe.
 serceg a tujasor fekete árnyéka. ha benyitnék
 hozzád, nem lennék felesleges. téli gyerek,
 téli sors, téli farakás pattog, reccsen,
 motoszkál néhány viszonyom, szerepem,
 amit ideje lenne végérvényesen megtanulni.
 éppen a te félelmeidbe kellett beköltözni.
 a fájdalomcsillapítók gyomorvérzést okoznak.
 a szűk udvarok szégyenérzetet. akik elmúltak előlem,
 csak azokra gondolok vissza. két pocsolya van
 a kertben, az egyik még táplálkozik belőlem,
 a másiknak meg, holdtükör a neve.*

KÜRTI LÁSZLÓ (1976) Mátészalkán élő költő, gimnáziumi tanár. A Debreceni Egyetemen végzett filozófia szakot. Legutóbbi verseskötete: *Alkalmi otthonok* (2007).